

tol: *gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus*. (S. Pau, Rom. XII, 15). Gaudir-se amb els que's gaudeixen, plorar amb els que ploren. Però, desgraciadament, ni l'ètica, ni les ensenyances cristianes constitueixen per a tothom una norma de conducta, ni individual, ni ciutadana; i allavors els seus sentiments, que no s'inspiren més que amb un egoisme corsecador i una moral utilitaria, no poden pas estar en harmonia amb els del pròxim, del qui tant se li'n dóna si riu, com si plora, si amb els seus goigs i penes no pot ell satisfer una passió i assolir un goig d'ambició, copdicia o sensualitat.

Davant d'una conducta tan inhumana i antisocial, l'Església no para de recordar a uns i altres, rics i pobres, sabis i ignorants el precepte del amor, que un dia el Diví Mestre vingué a predicar amb paraules i obres: *estimarás al pròxim com a tu mateix... Estimau-vos els uns als altres, com jo vos he estimat...*

Encara que avui abunden els cors materialitzats i els pobles paganitzats dintre la gran família cristiana, no per aixó deixa d'haver-n'hi molts que encara escolten la veu de la Mare, i practiquen lo que aquesta els ensenya. La ciutat d'Olot, en mig de ses imperfeccions i defectes, propies de tota societat humana, com a genuinament cristiana que és, ha sapigut demostrar la delicadesa dels seus nobles i caritatius sentiments amb tota aquesta munió de associacions benèfiques que avui podem veure i admirar. De manera que amb prou feines a Olot una necessitat, més o menys latent, ha pres estat social, desseguida ha sortit una ànima de cor compassiu que s'ha interessat per a posar-hi remei.

Ara mateix podem veure-ho: Una pila de circumstàncies actuals, que están a la vista de tothom, juntament amb les invariables en un clima fret com el del nostre país, ha fet necessari que'ns preocupessim de quelcom més que de donar menjar al famolenc que no té pá; hem hagut de pensar també amb vestir al desnú. A la llum de aquesta idea i al escalf de la caritat cristiana d'algunes senyores olotines, ha nascut el «Rober de Ntra. Sra. del Tura», aprovat per la Autoritat Diocesana el dia 8 d'Agost d'aquest any, legalitzat per el Govern Civil de la Província el dia 3 de Juliol del mateix i solemnement inaugurat el dia 6 de Setembre.

Peró no n'hi ha prou amb aixó. Si la Associació obeeix a una necessitat olotina, en olotina, i ben olotina s'ha de convertir la Associació. Quan una persona llença una idea al públic, si aquest se'n apodera, ja no és exclusivament de la persona que l'ha concebuda.

El nostre «Rober» no és ja de ningú en particular; és tan olotí com la Verge del Tura, Patrona de la nostra ciutat, amb quin nom s'honora desde'l primer dia i a la que's consagra en el de sa inauguració.

Ara sols calen dugues coses: creixença i constància. Que augmenti el nombre de Socies i Benefactors; que tothom perseveri amb entusiasme cristià dintre

la Associació; perquè un dels mals que solen patir moltes associacions modernes, prou manques de esperit cristià i sobrereres de frivolitat mondana, és el de la inconstància en tot alló que implica algún sacrifici. Per assolir aquell bé, i evitar aquest mal, en tot quan de nosaltres dependeixi, és perquè oferim avui al públic de Olot la publicació del Reglament General del «Rober de Ntra. Sra. del Tura», la aprobació del qual ha vingut acompanyada de unes paraules del M. I. Sr. Vicari Capítular tan expressives i encoratjadores com les que traduïm del original: «Tenint en compte que... poden esperar-se importants beneficis a favor dels veïns necessitats de la esmentada població (Olot)... aprofitem l'expressat Reglament (del Rober), alabament, com se mereixen, els caritatius sentiments de les senyores que han de integrar la associació de referència.»

I com a resúmen i final de tot lo que acabem de exposar, ens permetem dirigir-nos al públic d'Olot en general, i a la dóna en particular, invitant-los a reflexionar sobre aquelles paraules de nostre dolcíssim Jesús: «*Estava nú i'm cobrireu... En veritat vos dic que tot lo que heu fet per aquets germans meus petits ho heu fet a mí.*» (S. Mateu, XXV, 36 i 40).

Regionalismo andaluz

Ocupaciones ineludibles han ido retardando este artículo; ocupaciones que de no haber sido tan imperiosas, mucho antes de ahora hubiera satisfecho las insistentes y cariñosas demandas de mi buen amigo Carlos Badía.

Es una hermosa y patriótica labor la de fomentar las simpatías entre las regiones hermanas, la de estrechar y afianzar los vínculos de afecto entre ellas existentes y la de alentar la acción redentora de sus usos, costumbres, en una palabra de su personalidad.

Nada más eficaz para conseguirlo que dar á conocer lo que cada región es, lo que hace, lo que se propone. Así los perseverantes trabajos de unas encontrarán un estímulo en la labor de las otras y el resultado brillante de cualquiera de ellas, servirá de ejemplo, de norma, de guía á las más retrasadas en ésta tarea nobilísima de regeneración.

La simpática Revista VIDA OLOTINA me dispensa el honor de dar á conocer algo de la «Región Andaluza»: me propongo hoy, hablar un poco del actual resurgimiento regionalista de Sevilla, mejor dicho del foco que en Sevilla existe inspirado en esos sanos ideales.

No debo ni puedo negar que el *regionalismo andaluz*, o para hablar con más propiedad la enunciación sólo de ese problema despertaba sospechas en unos é incredulidad en otros.